

Abonamente:

1 Lună: 10 Lei sau 4 Ruble. 3 Luni: 25 Lei sau 12 Ruble.

Pentru preoți și învățători: prețul jumătate.

ROMANIA NOUA

Organ de propagandă pentru unirea politică a tuturor Românilor.

Director: Dr. ONISIFOR CHIBU

Teze în fiecare zi de lucru. Sub conducerea unui comitet alcătuit din Români din toate țările.

Prim-Redactor: Dr. Ien Mateiu.

PLATA PENTRU RECLAME după INVOIALĂ REDACȚIA, Bujia Gogol No. 39 ADRMINISTRATIA Col. Alexandru cel Bun, Pasaj Chişinău.

Politica „păcilor” germane

De câteva luni încoace am avut prilej să deslușim lămurit înfrigurarea cu care Germania aleargă după pace.

Cari sânt cauzele apropiate ale acestei stări și peste tot principiile conducătoare ale politice nemțești? Ele se pot cuprinde în două cuvinte scurte: foamea și imperialismul.

Germania nu mai are pâne, iar cu armate flămânde nu se poate câștiga războiul, ori câte mașini ucigătoare ar duce pe câmpul de luptă.

De aceea s'a îndreptat așa de fulgerător împotriva Franței la 1914. De aceea a fost meru în ofensivă pe toate fronturile.

De aceea a fost meru în ofensivă pe toate fronturile. A năvălit în Polonia rusească, s'a repezit cu jertfe uriașe asupra României, ispitită de hambarele și petrolul ei.

Condușă de astfel de idei, s'a putut vedea în tot cursul războiului, că întreaga politică germană mișcă armatele în scopul unic al subjugații popoarelor sub forța covârșitoare a imperialismului industrial.

Păcile mărunte pe care le face astăzi cu Rusia, Ucraina, România, poate și cu Basarabia, iar mâine cu Serbia și Muntenegru spre a izbi și la Salonic, silind și Grecia la pace, n'au alt scop decât exploatarea lor economică pentru câștigarea războiului și robia statornică la care le va supune, după război, imperialismul prusac militarist.

Nimic nu zugrăvește mai limpede aceste tendințe decât definiția învâțatului profesor german Foerster când zice: „politica noastră este de a înșela toată lumea, de a sta la tocmeală cu toată lumea și de a nu ne ținea de cuvânt”.

rusească, Kaizerul își va trimite toate oștile pe câmpul de luptă apusean unde le așteaptă cele mai înverșunate încăierări din câte s'au dat vr'odată.

Pentru a se putea apăra de înfrângere, are neapărată lipsă de hrană, căreia după cum se știe nici un ostaș din lume afară de „tavarășii” ruși nu-i se închină cu multă smerenie flămândă.

Intreg catechismul politic al Germaniei se cuprinde în această formulă. Ea a fost propovăduită cu îndârjire de cei mai mari cugetători și bărbați de stat, iar diplomații și militarii au căutat cu statornică răbdare mijloacele practice pentru coborârea ei pe câmpul realităților.

Cultură germană, industrie germană și comerț german în toate țările și la toate popoarele. Dreptul națiunilor la viață liberă nu poate fi recunoscut decât în măsura în care acestea primesc hegemonia lor ori știu să reziste forței germane.

După neliniștea zilelor din urmă pricinuită de zvonurile răspândite de toți dușmanii ascunși ai neamului nostru — opinia publică românească începe a privi lucrurile cu mai multă compănire și judecată, incredințată că guvernul generalului Averescu, calăuzit de sinceră dragoste de țară, va ști să aducă țării cea mai bună pace cu putință în împrejurările grele de azi.

Tratatul de pace au și început la București, unde au sosit delegații României și se așteaptă și sosirea delegaților Basarabiei.

Un comunicat oficial publicat de gazetele din Iași anunță în această privință: „Armistițiul cu Puterile Centrale a fost prelungit până la 6 Martie, în care răstimp vor avea loc tratativele de pace”.

APARATORI DE ȚARĂ

La nici un popor luptător nu s'a arătat mai strălucitor, dragostea de țară ca la ostășul român. Cutropit de dușmani mai tari decât el, totuși nu s'a lăsat zdrobit, ci cu arma în mână — în focul obuzelor cari doborau pe frunții lui unul câte unul — a apărat vitejește pământul sfânt al țării.

In țara mea

In țara mea și cerul e pătat de sânge, De sânge scurs din rana unui soare Ce-abia-și deschide ochii 'n zări și moare Ca cei mușcați de o gură 'nveninată...

In țara mea pe câmpul frământat de-armată În aiurări de tulburare mare Nu vezi ciobani cântând în zare Pe urma turnelor de oi cu altă dată...

In țara mea, nu-s flori ca 'n altă țară Și cântece de dragoste nu sânt — In țara mea, tîntuți, cu 'ntr'un mormânt,

Cei vii și-asteaptă rîndul ca să moară, Pe câtă vreme morții... cine știe? — Așteapt' o zi ca 'n alte țări să 'nvie!...

Tr. duere de C. Popescu

Icoane din Ardeal

In trocut și astăzi — de Subl. col. O. O. Borcea

Puțiu e satul astăzi și câtă lume nu forțea pe ulicioarele lui, mici și mari, în toată crîmă, prin vecini la povești. Flăcăii cutreerau casele colindând prin sezoartile pline de haz și glume, de gîcitorii și snoave, iar fetele torceau fatul pentru prostirele de pe pat și lăcărul în se țesea de zor, pentru mărișii, în chilia școlii, dăscădul satului bivațu găsuse bisericuții pe cei mai tineri cari o să-i urmeze la strună.

Invățătorul își aduna norodul și le spunea din carte, le arăta și-i îndemna la lucru. Prootul ca cel mai mare în sat, era iubit de toți și vorba-i ascultată. Înconjurat de toate prîjile de fin se simte mîndru de atîția copii sult'ești adunați în jurul casei. Duminică, ca și'n zilele de lucru, îmbrăcat în odăjdie binecurățate, se grabeste la sfînta biserică. Cetește cu glas pînterit pe înțeleșul tuturor Evanghelia zilei, pe când clopotele bisericii îi spunea: Așcuță!-!

Batrînului iug lacrimii i se oprese în barbă surie ca picurii de rouă pe fruntele albe de transpirație, mulțumit de atîta liniște și împăcare sufletească. Gurile batrînilor încurciți din sat rostesc cu glas pe jumătate: Doamne! Doamne! Toată puterea batrînului lor propăia în cărjă și-o întineresc la ușa altarului. Copii dela școala cîntă în cor și bunicile îmbrobodite în negru, stau ca niște statui de

„Poporul rusesc”

„Dă, Doamne, României tot ce e scris pe steagurile ei fluturate de vîjele și de gloanțe, după dorința brațelor care le-au purtat prin A-dealul nostru, pentru desrobirea noastră, zile bune și senine, întocmai ca gîndul care ne-a adus și pe noi de peste Prut, în ajutorul ei.”

Asta nu-i pacea noastră

Vestile cele mai noă ne spun, că România a început tîrguțelile de pace. De sigur îndemnată de grele împrejurări... Departe de aliații ei credincioși, mari și nobili, cari i-ar da tot ajutorul, cu un dușman crunt și neînduplecat în față, la spate atacată de-un dușman nou, de bolșevismul rusesc: România e silită să stea de vorbă cu dușmanii noștri — fără să și fi realizat idealul sfînt, urmărit de veacuri de toată suflarea românească — e silită să urce un non calvar de suferințe, să sufere o nouă înjosire

In țara mea

In țara mea și cerul e pătat de sânge, De sânge scurs din rana unui soare Ce-abia-și deschide ochii 'n zări și moare Ca cei mușcați de o gură 'nveninată...

Icoane din Ardeal

Puțiu e satul astăzi și câtă lume nu forțea pe ulicioarele lui, mici și mari, în toată crîmă, prin vecini la povești. Flăcăii cutreerau casele colindând prin sezoartile pline de haz și glume, de gîcitorii și snoave, iar fetele torceau fatul pentru prostirele de pe pat și lăcărul în se țesea de zor, pentru mărișii, în chilia școlii, dăscădul satului bivațu găsuse bisericuții pe cei mai tineri cari o să-i urmeze la strună.

Asta nu-i pacea noastră

Vestile cele mai noă ne spun, că România a început tîrguțelile de pace. De sigur îndemnată de grele împrejurări... Departe de aliații ei credincioși, mari și nobili, cari i-ar da tot ajutorul, cu un dușman crunt și neînduplecat în față, la spate atacată de-un dușman nou, de bolșevismul rusesc: România e silită să stea de vorbă cu dușmanii noștri — fără să și fi realizat idealul sfînt, urmărit de veacuri de toată suflarea românească — e silită să urce un non calvar de suferințe, să sufere o nouă înjosire

In țara mea

In țara mea și cerul e pătat de sânge, De sânge scurs din rana unui soare Ce-abia-și deschide ochii 'n zări și moare Ca cei mușcați de o gură 'nveninată...

Icoane din Ardeal

Puțiu e satul astăzi și câtă lume nu forțea pe ulicioarele lui, mici și mari, în toată crîmă, prin vecini la povești. Flăcăii cutreerau casele colindând prin sezoartile pline de haz și glume, de gîcitorii și snoave, iar fetele torceau fatul pentru prostirele de pe pat și lăcărul în se țesea de zor, pentru mărișii, în chilia școlii, dăscădul satului bivațu găsuse bisericuții pe cei mai tineri cari o să-i urmeze la strună.

